

ZMĚNILI
JSME SE ZE
SPOLEČNOSTI

KURT VONNEGUT, JÚLIA RÁZUSOVÁ GALAPÁGY

PREMIÉRY 8. 2. A 17. 2. 2022
V DIVADLE KOMEDIE

REŽIE
DRAMATURGIE
DRAMATURGICKÁ
SPOLUPRÁCE
SCÉNA A KOSTÝMY
HUDBA
SVĚTELNÝ DESIGN
KAMERA

JÚLIA RÁZUSOVÁ
JÁN ŠIMKO

LENKA DOMBROVSKÁ
MARKÉTA PLACHÁ
JONATÁN PASTIRČÁK
ROBERT ŠTĚPÁNEK
JAROMÍR MOTYČKA

OBSAZENÍ

KURT VONNEGUT,
ANDREW MACINTOSH

CHARLES DARWIN

MARY HEPBURNOVÁ

KAPITÁN ADOLF VON KLEIST,
ROY HEPBURN, JAMES WAIT

AKIKO A HISAKO HIROKUŠIOVÉ,
SELENA MACINTOSHOVÁ,
ŠEST KANKA-BONO DÍVEK

ZENDŽI HIROKUŠI, JESUS ORTIZ,
BOBBY KING, KAMIKADZE

VIKTOR DVOŘÁK
JAKUB GOTTWALD
GABRIELA MÍČOVÁ

JIŘÍ ŠTRÉBL /
HYNEK CHMELAŘ

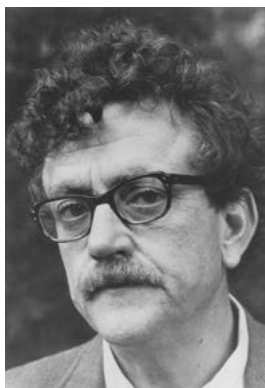
KARIN BÍLÍKOVÁ

TOMÁŠ WEISSER /
ALEŠ BÍLÍK

INSPICE
ASISTENTKA REŽIE

SEBASTIAN BLAŽEK
LINDA DURKÁČOVÁ

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažerka provozu
Martina Čacká. Technika, světla a zvuk pod
vedením Roberta Štěpánka. Garderoba
Helena Kmochová. Kostýmy vyrobila
krejčovna Městských divadel pražských
pod vedením Evy Duškové. Maskérna Olga
Fridrichová. Výroba objektů Martina Fintorová
a Jozef Kurinec. Výroba dekorace Petr Vaňáč /
CENTRUM REKLAMY s.r.o. Fotograf inscenace
Patrik Borecký.

KURT VONNEGUT (1922–2007)

Kurt Vonnegut náleží – namátkou spolu s Arthurem Millerem nebo Josephem Hellerem – k velké generaci amerických spisovatelů, jejichž vírou v americký sen a výdobytky tzv. západní civilizace výrazně otřásla velká hospodářská krize třicátých let 20. století. A jelikož se v jeho dílech navíc ozývaly silné pacifistické tóny, vycházel mohla též v socialistickém Československu.

Ve své tvorbě využíval projevy i produkty masové kultury způsobem, který je akceptoval i zesměšňoval zároveň, a často se uchýlil ke karikatuře a černému, šibeničnímu humoru. Jeho románový debut *Mechanické piano* (1952) bylo kritikou oceněno mnohem později. Senzací totiž způsobil až v roce 1969 románem *Jatka č. 5* – mimo jiné i proto, že v době stále zuřící války ve Vietnamu nerezonoval pouze mezi alternativně laděnými jedinci a komunitami. Hojně se prodával nejen v paperbackových vydáních, přičemž se rázem vyšvihl mezi bestsellery a autorovi se vůbec poprvé dostalo pozornosti a uznání i u kritiky, která si ho už napříště nemohla dovolit ignorovat.

Jak autorovi skalní fanoušci dobře vědí, principy žánru zároveň podíryval i překonával už jen tím, že vyprávět nechával své alter ego, fiktivního dvojníka Kilgore Trouta, který coby neúspěšný spisovatel komentoval samu podstatu vědecko-fantastické metody. Kilgore Trout se přitom – podobně jako jeho největší fanoušek Eliot Rosewater, kterého známe hlavně z románu *Pánbůh vám požehnej, pane Rosewatere* z roku 1965 – vynořuje hned v několika Vonnegutových dílech.

Vonnegutovo dílo lze ovšem zároveň klasifikovat jako postmoderní v tom slova smyslu, že smazává ostrou dělicí čáru mezi literaturou vážnou a pokleslou. Bez jakéhokoli respektu ke konvencím či historii literatury se opírá tu o grotesku, onde zas o surrealismus, k čemuž se ostatně Vonnegut v často citovaném rozhovoru pro prestižní literární periodikum *The Paris Review* vyjádřil následovně: „*Domnívám se, že je nesmírně osvěžující, má-li literární tvůrce na mysli i něco jiného než jen dosavadní dějiny písemnictví. Literatura by neměla zahučet ve vlastní prdeli, abych tak řekl.*“

Galapágy (1985) jsou v pořadí jedenáctým románem Kurta Vonneguta. Název přitom zjevně odkazuje jak na samotné rovníkové souostroví, tak na anglického vědce Charlese Darwina, který právě tam provedl sérii svých vpravdě průkopnických pozorování a v jehož šlépějích autor posléze obrazně kráčel, když na Galapágy jako turista zavítal. Jak výstižně poznamenal, strávil na ostrovech zrovna tolik času jako Darwin, tj. dva týdny, ovšem s tím, že na jeho straně byly výhody, které Darwin rozhodně neměl. Všichni honosili doktorátem z biologie

a měli motorové čluny, zatímco Darwin ve třicátých letech 19. století musel veslovat. A hlavně všichni včetně něj znali Darwinovu teorii evolučního vývoje, o které Darwin během svého pobytu logicky neměl valného ponětí, jelikož své poznatky shrnul, zanalyzoval a vydal ve svazku *O původu druhů přírodním výběrem neboli uchováním prospěšných plemen v boji o život* až roku 1859, tj. o dvě dekády později.

Čímž budiž naznačeno, že v *Galapágách* se Vonnegut zabírá otázkou lidské mysli z evoluční perspektivy. A zkoumá ji poté, co došlo ke globální finanční katastrofě způsobené chamtivostí, k válce a k dalšímu kolu ničení životního prostředí. Je to tudíž román v prvé řadě postapokalyptický, což je kategorie, která se zejména v době koronavirové krize a politických pohrom nejrůznějšího druhu dočkala, jak o tom svědčí znovuobjevené romány Kanadanky Margaret Atwoodové *Příběh služebnice* či Afroameričanky Octavie Butlerové *Podobenství* o *rozsévači*, značné obliby. A v druhé řadě román v jistém slova smyslu symbolický, pozoruhodný už svou strukturou: určitě nikoli náhodou je členěn do dvaapadesáti kapitol, což je číslo odpovídající počtu týdnů v roce, tedy číslo odměřující zbývající čas.

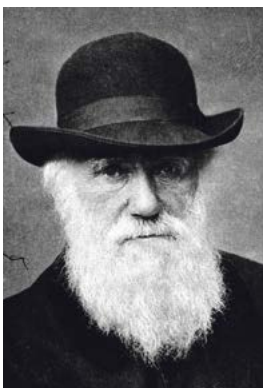
HANA ULMANOVÁ

MYTOLOGIE A DARWINOVA TEORIE PŘIROZENÉHO VÝBĚRU DRUHŮ V ROMÁNU KURTA VONNEGUTA GALAPÁGY

Podle kritika Petera Freese se Kurt Vonnegut v románu *Galapágy* (1985) zabývá „*kompromisem mezi potřebou věřit v tradičního otcovského Boha a současným nátlakem na přijetí vědeckých (evolučních) tvrzení*“. Vonnegut tohoto kompromisu docílil pomocí „*důmyslného propojení domnělých faktů evoluční teorie s mytickým příběhem o Noemově arše*“. Román *Galapágy* je tak vyvrcholením Vonnegutova předchozího díla, jelikož v něm spisovatel vyřešil svůj ambivalentní vztah k Darwinově evoluční teorii a židovsko-křesťanské tradici. Vonnegut se primárně zabývá myšlenkou, že Darwinova evoluční teorie přirozeného výběru druhů obsahuje rysy mytologie, dokonce náboženské mytologie, která odráží jistý druh víry, pomocí níž se lidé konceptuálně vztahují k neznámému a nevysvětlitelnému univerzu.

Vonnegut se věnuje zkoumání Darwinových myšlenek v mnoha svých románech. Dokazuje, že současná civilizace, o které Vonnegut píše, přijala víru v evoluční teorii za svou; dnešní nastavení americké společnosti a filozofické předpoklady, jimiž se řídí, vycházejí z Darwinova pojetí evoluce. Vonnegutovy romány tak ukazují, jak se Darwinova evoluční teorie přirozeného výběru druhů přeměnila v mytologii, která je od evoluce odvozená.

GILBERT MCINNIS: *KURT VONNEGUT (MYTH AND SCIENCE IN THE POSTMODERN WORLD)*. VYDAL PETER LANG 2020.
(z angličtiny přeložila Hana Pavelková)

CHARLES DARWIN

(1809–1882)

Po publikování prací, zejména knihy *O původu druhů přírodním výběrem* (1859), se zařadil k nejvlivnějším moderním myslitelům, zásadně ovlivňujícím nejen přírodní, ale i společenské vědy. Narodil se v anglickém Shrewsbury roku 1809 do finančně zabezpečené a společensky dobře postavené rodiny. Jako šestnáctiletý začal roku 1825 na přání otce studovat medicínu na univerzitě v Edinburghu, po necelých třech letech studia opustil a zapsal se na anglikánskou teologii na univerzitě v Cambridgi. Svou budoucnost neviděl jen v teologii, spíše v kombinaci anglikánského pastora a přírodovědce, což nebylo v té době neobvyklé. Podle vlastních slov ho více zajímaly docela jiné věci než nudné hodiny teologie. Raději než studiu biblických textů se věnoval lovu a sběru brouků. Závěrečné zkoušky nakonec skládal z klasických textů, filozofie, teologie a matematiky.

Určující byla jeho pětiletá plavba na lodi Beagle, na níž nastoupil roku 1831. Pozval ho kapitán Fitzroy díky blízkému přátelství s profesorem botanik Johnem Henslowem. Spolu se věnovali přírodovědné teologii – hledali v přírodě existenci Boha – a Henslow učil Darwina rozpoznávat druhy rostlin. Kapitán Fitzroy daroval Darwinovi první díl knihy *Principy geologie*, ve které se Charles Lyell snažil vysvětlit vývoj země pravidelnými přírodními procesy, které sice probíhají v souladu s Božím plánem, ale bez nadpřirozených zásahů.

Během cesty si Darwin vedl podrobný deník a záznamy pozorování. Největší dojem na něj udělala fauna a flóra na Kapverdských a galapážských ostrovech, obzvláště živočichové na Galapágách. Takzvané *Darwin's finches* (*Darwinovy pěnkavy*) ho inspirovaly k úvahám, proč na ostrovech s jednotným podnebím Bůh stvořil čtrnáct

variant stejných živočichů. Inspiroval se přitom Lyellem a snažil se vše vysvětlit bez nadpřirozených zásahů. Krátce po návratu, roku 1837, začal pracovat na díle *O původu druhů přírodním výběrem neboli uchováním prospěšných plemen v boji o život*.

Svatba s Emmou Wedgewoodovou roku 1839 ještě zlepšila Darwinovy majetkové poměry, a tak se mohl věnovat vědě naplno. Své klíčové dílo vypracoval zhutňováním obsáhlého textu, ve kterém se snažil každý objev důsledně argumentovat a předcházet přírodovědným i teologickým polemikám. Darwinova kniha se odvíjí od teze, že jakékoli dva organismy mají kdesi v minulosti společného předka a jejich vývoj spočívá v boji o nejlepší přizpůsobení se podmínkám životního prostředí. Darwin nepřišel s myšlenkou evoluce (tento pojem v jeho knize nenajdeme), ale popsal mechanismus, jak by mohla fungovat, a pojmenoval *přirozený výběr*.

Jeho dílo stálo v protikladu ke křesťanskému mýtu o stvoření, Darwin viděl Boha jako toho, kdo zákonem přirozeného výběru umožnil vznik a vývoj jím zamýšlených druhů. Není vůbec jisté, zda víru opustil v důsledku svých vědeckých zjištění. Podle vlastního životopisu z roku 1881 se po smrti devítileté dcery stal agnostikem. Ateismus, který má být údajně důsledkem vědeckého bádání, je dezinterpretací Darwinova díla.

Podobnou dezinterpretací je aplikace Darwinovy teorie na vysvětlení společenských a ekonomických procesů, jež se označují jako sociální darwinismus, jenž se začal objeovat ve druhé polovině devatenáctého století. Za otce sociálního darwinismu je považovaný sociolog Herbert Spencer, který zformuloval svou evoluční sociální teorii roku 1851, tedy osm let před vydáním Darwinova díla *O původu druhů*. A byl to opět Spencer, ne Darwin, kdo roku 1864 ve svém díle *Principy biologie* jako první použil frázi „*přežije nejschopnější*“ na popsání sociálních mechanismů. Spencer v tomto díle tvrdí, že ho inspirovala Darwinova teze o přirozeném výběru a přímo na Darwinovo dílo odkazuje.

Darwin se ke společenským otázkám vyjadřoval velmi zřídka, když tak činil, nešťastně si půjčoval fráze ze Spencerových teorií nebo eugenických teorií Francise Galtona, které stály na spekulativních premisách. V následujících desetiletích se teze sociálního darwinismu používaly na ospravedlnění kolonialismu, zneužívání práce, chudoby, rasismu, eugeniky, sociální nerovnosti, rodové diskriminace a mnohých dalších sociálních jevů. Jak píše Vonnegut: „*Je to zákon života, když objevíte něco, co se dá použít násilně, bude to násilně použito.*“

JÁN ŠIMKO (ze slovenštiny přeložila Lenka Dombrovská)

KURT VONNEGUT

O DARWINISMU

„*Za Darwina nejsem příliš vděčný, i když mám podezření, že měl pravdu. Lidé jsou kvůli němu krutější. Darwinismus lidem říká, že lidé, kteří onemocní, si zaslouží, aby byli nemocní, že lidé, kteří mají problémy, si problémy museli zasloužit. Když někdo zemře, krutí darwinisté si představují, že se očividně zlepšujeme. A každý člověk, který je na vrcholu, je tam, protože je nadřazeným zvířetem. To je sociální darwinismus minulého století a stále roste.*“

(Z rozhovoru Davida Standishe s Kurtem Vonnegutem v časopise *Playboy*, 1973.)

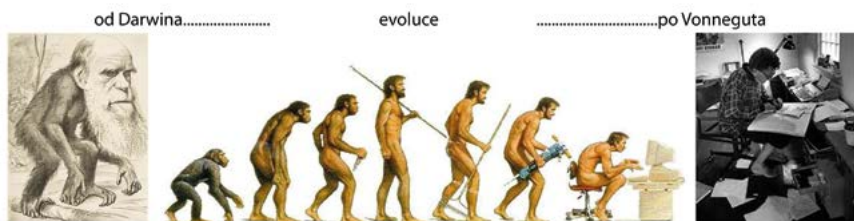
GALAPÁGY

Galapázké souostroví (Galápagos archipiélago) čítá devět sopečných ostrovů větších než 1 km² a stovky menších. Španělské slovo *galápago* značí želvu – název tedy znamená Želví ostrovy. Galapágy leží ve východní části Tichého oceánu asi 1000 km západně od pobřeží Ekvádoru a jsou proslulé zvláštními druhy zvířat, které žijí pouze zde, např. prehistoricky vyhlížejícími ještěry a obřími suchozemskými želvami. Jsou jediným místem na světě, kde se tučňáci vyskytují na severní polokouli – jde o druh tučňáka galapázkého (*Spheniscus mendiculus*).

Sopečné ostrovy objevil portugalský kněz Tomáš z Berlanga v roce 1535. Později se stávaly cílem pirátů a obchodních či velrybářských lodí, které se zde zásobovaly na dlouhé plavby oceánem. Teprve o 300 let později se tu objevil Charles Darwin, který po týdnech pozorování překypujícího života formuloval své teorie o evoluci a vývoji druhů. Dodnes je symbolem souostroví a mnohá galapázká místa a instituce nesou jeho jméno.

Charles Darwin definoval v knize *O původu druhů přírodním výběrem tyto čtyři podmínky:*

1. Organismus zplodí v průměru za život více než jednoho plodného potomka.
2. Existuje selekční tlak – organismy s určitými vlastnostmi mají větší šanci na přežití než jiné.
3. Existuje vnitrodruhová variabilita – jednotliví příslušníci téhož druhu se od sebe liší.
4. Existuje heredita – potomci se v průměru podobají více svým rodičům než ostatním členům populace.

TVŮRCI A HERCI

JÚLIA RÁZUSOVÁ

Absolventka Filozofické fakulty Prešovské univerzity a Divadelní fakulty Vysoké školy múzických umění v Bratislavě. V rámci studia na VŠMU absolvovala studijní pobyt na Rose Bruford College v Londýně. Je dvojnásobnou laureátkou ocenění DOSKY za nejlepší režii. Poprvé cenu získala roku 2018 za inscenaci *Znovusjednocení Korejí* (Státní divadlo Košice), podruhé v roce 2019 za inscenaci *Moral Insanity* (Prešovské národní divadlo), která svým tvůrcům vynesla vítězství v pěti kategoriích cen DOSKY i Grand Prix festivalu Nová dráma/New drama. Žije v Prešově, je matkou dvou dětí. Je spoluzakladatelkou Prešovského národního divadla, které vzniklo roku 2013. Spolupracuje s profesionálními divadly z celého Slovenska. Věnuje se divadelní a rozhlasové tvorbě pro dospělé i děti a mládež.

JÁN ŠIMKO

Po studiích psychologie a divadelní vědy spoluzaložil divadlo M.U.T., které v letech 2002–2006 působilo v divadle Komedie. V letech 2007–2009 pracoval jako umělecký šéf Štúdia 12 v Bratislavě, poté jako dramaturg ve Slovenském rozhlasu. Je členem dramaturgické rady Mezinárodního festivalu Divadelní Nitra. Tvoří autorské inscenace (*Petržalské příběhy*, *Steel my heart*, *Private streets*, *Atlas pľedsudkŭ*, *Plzeň 1953*, *České porno*). Jako pedagog působí na Katedře divadelních studií DF VŠMU. Je divadelním redaktorem časopisu *Vlna* a vydavatelství Drewo a srd. Přeložil hry z anglického a německého jazyka (M. Ravenhill: *Shopping and fucking*, M. Crimp: *Pokusy o jej život*, R. Pollesch: *Katka Krátka tu už nepracuje*).

MARKÉTA PLACHÁ

Vystudovala architekturu v Bratislavě a animovaný film ve Zlíně. Pracovala pro Slovenskou televizi i s loutkovými divadly – Loutkové divadlo Žilina, Maribor ve Slovinsku, divadlo Piki, Bratislavské

loutkové divadlo (*Na slepičích křídlech* – nominace na divadelní ocenění sezony DOSKY 2016 v kategorii divadelní kostým). Kostýmy, objekty a scénu realizovala pro Slovenské národní divadlo, Státní divadlo Košice (*Znovusjednocení Korejí* – nominace na DOSKY 2018 v kategorii scénografie), Divadlo Jonáše Záborského v Prešově, Divadlo Jána Palárika v Trnavě i s nezávislými divadly Stoka, Nové divadlo v Nitře, Divadlo na cucky v Olomouci a se seskupením Med a prach. Od roku 2012 působí na Katedře loutkové tvorby Divadelní fakulty VŠMU v Bratislavě.

JONATÁN PASTIRČÁK

Producent, hudebník a skladatel filmové a scénické hudby. Vystupuje po pseudonymy Zing a Pjoni. V 10 letech založil duo Tucan s producentem Adamem Matejem (Ink Midget). Později vytvořil elektronický projekt Ink Midget & Pjoni, který vyústil do jejich sólových drah. V současnosti hraje také s písničkářkou Katarzií, s níž se potkal při spolupráci na inscenaci *Antigona* (režie Ondrej Spišák, Slovenské národní divadlo). V posledních letech se podííl na produkci výrazných alb na české a slovenské scéně – *Zvíře* jménem podzim: *Září*, Zrní: *Nebeský klíč*, Katarzia: *Celibát*. Složil hudbu k filmům *Špína*, *V síti*, *Mečiar* a dalším. Zároveň je autorem audiovizuálních instalací s Janem Šickem. Pod pseudonymem Isama Zing se zúčastnil mezinárodní platformy pro experimentální hudbu a nová média SHAPE platform.

VIKTOR DVOŘÁK

Po absolvování DAMU nastoupil do angažmá v Moravském divadle Olomouc a hrál také v alternativním Studiu Hořící žirafy. Po třech letech odešel do ostravského Divadla Petra Bezruče, kde v sezoně 2006/2007 zvítězil v divácké anketě za mužský herecký výkon. Od roku 2009 je členem souboru MDP, kde ztvárnil desítky rolí, za roli Louise Aronsona v inscenaci *Andělé v Americe* (režie Michal Dočekal) získal roku 2019 Cenu Thálie za nejlepší mužský herecký výkon. Spolupracoval s divadelní společností Aqualung a pohybovým divadlem Veselé skoky. Divákům je dobře známý také z televizní

obrazovky, objevil se v seriálech *První republika*, *Zdivočelá země*, *České století*, *Kriminálka Anděl* aj. Titulní roli ztvárnil v dramatickém snímku *Havel* (režie Slávek Horák).

JAKUB GOTTWALD

Studoval herectví na brněnské konzervatoři a poté na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Už od studií točí rozhlasové hry a audio-knihy. Hostoval na oficiálních i alternativních scénách – v Národním divadle, Národním divadle Brno, Dejvickém divadle, Studiu Hrdinů, MeetFactory, Ponci, Divadle X10 a dalších. Spolupracoval s kolektivy Vosto5 či Seržant Tejnorová & the Commando, se spolkem Mezery či STK Theatre Concept. Hrál v televizních seriálech, pohádkách a celovečerních filmech – *Montenegro*, *Menandros & Thais*, *Laputa*. V roce 2020 obdržel poprvé vyhlášenou Cenu Thálie za alternativní divadlo, a to za inscenaci *Ur-fascism*, kterou připravil s Alešem Čermákem.

GABRIELA MÍČOVÁ

Obor činoherní herectví na DAMU absolvovala v roce 2002. Poté nastoupila do divadla Komedie Dušana D. Pařízka a Davida Jařaba, kde byla v angažmá až do roku 2012. Ztvárnila zde desítky rolí, nejocelovanější úlohou byla prostitutka Romi ve hře *Odpad, město, smrt*. Za ni získala Cenu Thálie a byla nominována na Cenu Alfréda Radoka. Režisér Jan Hřebejk inscenaci převedl do filmové podoby a posléze obdržela i Českého lva a Cenu české filmové kritiky pro nejlepší herečku v hlavní roli. Od té doby se začala více objevovat ve filmech i v televizi, například v seriálech *Mamon*, *První republika*, *Bohéma*, *Božena Němcová* a filmech *Tři bratři*, *Pohádkář* či trilogii *Zahradnictví*. V současnosti hostuje v Činoherním klubu, Divadle pod Palmovkou a Studiu DVA.

JIRÍ ŠTRÉBL

Na žádnou střední školu nesměl kvůli buržoaznímu původu rodičů, vyučil se tedy prodavačem a jako dělnický kádr pak mohl studovat na Vysoké škole

ekonomické. Ve dvaceti letech vyhrál konkurs do A studia Rubín a ztvárnil zde například titulní roli *Krysaře*. Později se stal členem spolku Kašpar, s nímž hrál v Rokoku a v Celetné, poté přešel se skupinou Michala Dočekala do divadla Komedie. Po odchodu Dočekala do Národního divadla zůstal na volné noze, do Komedie se vrátil díky Janu Nebeskému a stal se jedním z protagonistů éry Dušana D. Pařízka. V posledních letech hostoval například v Národním divadle, A studiu Rubín nebo Divadle Na zábradlí, pravidelně spolupracoval s Divadelním studiem Továrna. V MDP působí od roku 2019. Často se objevuje i ve filmu a v televizi.

HYNEK CHMELAŘ

Absolvoval střední keramickou školu v Bechyni a herectví na Katedře loutkového divadla DAMU. Po škole nastoupil do angažmá v HaDivadle, poté působil v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, v pražských divadlech Rokoko a Minor a v Městském divadle Kladno. Pravidelně spolupracoval také s Pražským komorním divadlem Dušana D. Pařízka a Davida Jařaba, které působil v Komedii, s Divadlem pod Palmovkou či Divadlem Na zábradlí. V současné době účinkuje v Divadlech X10, Minor či NaHraně. V Komedii ho můžete vidět ve vánoční inscenaci *A osel na něj funěl* (režie Michaela Homolová). Hrál v mnoha filmech a seriálech – například *Hořící keř*, *Zločiny Velké Prahy*, *Svět pod hlavou*. Dodnes se také věnuje interiérové a dekorativní keramice.

KARIN BÍLÍKOVÁ

Je studentkou magisterského programu KALD DAMU. V roce 2019 vytvořila se spolužáky projekt *Heimatschuss aneb Moje děda tvoje děda pro divadlo NoD* a dále hudební performance *Alef tajný a zdánlivý*, která byla uvedena v rámci Art's Birthday na Vltavě. V divadle Komedie účinkuje v inscenacích *Tesla* a *Digitální podzemí*. Hostovala v Národním divadle v inscenaci *Kouzelná země* nebo v *Muži Dvojhvězdy* Petra Formana, vytvořené pro Otáčivé hlediště v Českém Krumlově. Je dvojnásobnou mistryní Femislamu ve slam poetry. Věnuje se také recenzování knih.

TOMÁŠ WEISSER

Dokončuje studium činoherního herectví na DAMU. V divadle DISK absolvoval například v roli Prospera v Shakespearově *Bouři* (režie Viktorie Čermáková), jako Nikolaj Trilecký v Čechovově *Platonovovi* (režie Jakub Korčák) nebo v *Digitálním podzemí* Kryštofa Pavelky v režii Evy Salzmannové, které je od podzimu 2021 na repertoáru divadla Komedie. V Komedii ho můžete také vidět v inscenaci *Politici* (režie Adam Steinbauer). Během studia účinkoval rovněž ve dvou inscenacích generačního divadelního souboru Distheatranz. Spolupracoval i se studenty pražské FAMU či písecké FAMO.

ALEŠ BÍLÍK

Absolvoval činoherní herectví na DAMU pod vedením současné divadelní kolegyně doc. Evy Salzma-

nové. Již během studia se zapojil do pohybového projektu *Muži* Adély Laštovkové Stodolové a dua SKUTR. Spolupracoval se sdružením Tygr v tísni, hostoval v Národním divadle a v Městském divadle v Mladé Boleslavi. V letech 2013–2015 byl členem činohry Národního divadla moravskoslezského, kde hrál mj. *Lysandra ve Snu noci svatojánské* nebo *Tristana v Tristanovi a Isoldě*. V Městských divadlech pražských je v angažmá od roku 2016. Za nejvýraznější považuje role v inscenacích *Politici* (režie Adam Steinbauer), *María de Buenos Aires* (režie Lenka Vagnerová) a *Posedlost* (režie Jakub Šmíd). Má za sebou účinkování ve více než desíctce filmových a televizních projektů, například ve filmech *Poslouchej* (režie David Laňka, Martin Müller), *Křížáček* (režie Václav Kadrnka) nebo v pohádce *Řachanda* (režie Marta Ferencová). Hraje také v zahraničních produkcích.

ČASOPIS MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH NEJEN O DIVADLE

K ODBĚRU SE PŘIHLAŠUJTE A ČTĚTE ONLINE NA
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ.
V TIŠTĚNÉ PODOBĚ K DOSTÁNÍ V DIVADLECH
ABC, KOMEDIE A ROKOKO.

MODERNÍ DIVADLO

KURT VONNEGUT, JÚLIA RÁZUSOVÁ
GALAPÁGY

Čtrnáctá premiéra sezony 2021/22.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Lenka Dombrovská.

Grafická úprava Riana Kollarčík.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými mikrofony
a zařízením Sennheiser od společnosti PANTER s. r. o.

Galapágy od Kurta Vonneguta. Copyright ©1985, Kurt Vonnegut, použito se
svolením The Wylie Agency (UK) Limited.

Překlad úryvku z knihy Gilberta McInnise: *Kurt Vonnegut (Myth and Science
in the Postmodern World)* publikujeme s laskavým svolením autora.

Děkujeme Slovenskému institutu v Praze za spolupráci.

bnt attorneys
in CEE

NA PUBLIKUM.

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

KOMEDIE MĚSTSKÁ
DIVADLA ROKOKOABC
PRAŽSKÁ